

riøst fra politisk side. Jeg synes, at vi, ud over at ministeren har bedt om, at man holder øje med den her sag, også skal se på, om den praksis, der er rundtomkring i politikredsene, er ens, for ellers bliver vi i forhold til det retssikkerhedsspørgsmål, som Rigsadvokaten måske meget rigtigt er inde på, behandlet forskelligt retssikkerhedsmæssigt.

Derfor vil jeg godt bede ministeren om at svare på, inden for hvilken tidshorisont han vil evaluere det her, for jeg betragter det som meget alvorligt, hvis ikke man sørger for at få en ændret holdning på det her område.

Eva Kjer Hansen (V):

Tak for ministerens besvarelse af spørgsmålet. Jeg var glad for, at ministeren lagde vægt på, at det gælder om at belaste barnet mindst muligt i de her sager. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om han ikke mener, at det er mere skånsomt over for barnet at indkalde til en eventuel anden afhøring, end det ville være at lade barnet vide, at den, man mistænker, sidder inde i lokalet ved siden af.

Jeg vil i tilslutning til det gerne spørge ministeren, om ikke retssikkerheden for den mistænkte vil være den samme, hvis man blot har muligheden for efterfølgende at se videobåndet med afhøringen og derefter har mulighed for at stille spørgsmål ved en supplerende afhøring?

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil godt spørge ministeren, om ikke det var en idé, at man sondrede lidt mere mellem mistænkte og sigtede. Mistænkte er jo et vidt begreb. Man kunne jo forestille sig en ung pige, der var blevet udsat for et eller andet, og det eneste, hun kunne sige i forbindelse med afhøringen, var, at det var én fra et eller andet, jeg var lige ved at sige en spejdertrop, som hun kunne nævne navnene på, men ikke kunne komme nærmere ind på. Så var der fire eller fem, der var mistænkte i forbindelse med afhøringen. Der ville jo blive et pokkers til rend i forbindelse med den afhøring.

Når vi alligevel har samlet stort set alle – vi mangler bare dommeren i forbindelse med den afhøring – kunne man så ikke invitere dommeren med også, således at der var mulighed for at afsige en kendelse, altså at man faktisk satte retten i forbindelse med de videoafhøringer. Så undgik man i hvert fald, hvis den kunne holde til en varetægtsfængsling, at få en periode fra

afhøringen og frem til varetægtsfængslingen, hvor man kunne påvirke den unge forurettede.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg er glad for alle tre spørgeres bevidsthed om, at der her altså er tale om kendelser, der er afsagt af Højesteret i to konkrete sager, og at anklagemyndigheden naturligvis må tage Højesterets kendelser til efterretning.

Der er jo altid balance i det her. Jeg deler fuldstændig og til fulde de tre spørgeres ønsker om, at vi tager mest muligt hensyn til offeret, og i de her tilfælde, hvor vi taler om børn, der muligvis har været udsat for nogle ganske alvorlige forbrydelser, har vi et meget stort hensyn at tage til disse ofre også fra politiets side og i efterforskningen.

Men på den anden side taler vi om – der er balance i det her – at der også er en mistænkt, der er en eventuel gerningsmand, der har krav på en retssikkerhed og en retsbeskyttelse også i forhold til, at vi ikke begår justitsmord. Hvis det er sådan, at vi fik en række eksempler på, at Klageretten f.eks. tog sager op igen, og at man underkendte tidligere afgørelser ved domstolene i sædelighedsforbrydelsessager, så vil vi med rette stå her i Folketinget og skulle rede-gøre for, hvordan vi ville undgå de typer af krænkelser af retssikkerheden.

Det er det balancepunkt, som Højesteret har været inde at vurdere. Højesteret har jo som sagt altid ret, når Højesteret har afsagt sin kendelse, medmindre Folketinget her vil gribe ind og lave lovgivningen om. Det er altså Højesterets vurderinger af balancen både på den ene side af hensynet til offeret, på den anden side hensynet til retssikkerheden, så vi ikke begår justitsmord.

Hr. Skaarup spørger mig, hvornår jeg vil evaluere ordningen. Som jeg tilkendegav, har Rigsadvokaten selv ønsket, at politi- og anklagemyndighed indberetter løbende, hvis der er generelle spørgsmål, der kommer op i forbindelse med ordningen, også retsafgørelser, som kan have generel interesse for politi- og anklagemyndigheden, eventuelt også for lovgivere og for mig som justitsminister, så vi får det løbende. Og jeg har tilkendegivet, at jeg løbende vil følge ordningen, og jeg vil også kunne vende tilbage til Folketinget, hvis jeg mener, at der er retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved den måde, ordningen administreres på.